B. N. C
FIRENZE
1042
14

Digitized by Google

... Abate Antonio Magliabechi ... morì in Firenze
il dì 4 di Settembre del 1700 ... questo nella Chiesa
di ... in età di circa ... anni

A I

RESPVBLICA S. MARINI

Ex legato D. Equitis Antonij Magliabechij

1872

1042. 14

AD

CHRISTINAM

FLAMINIÆ FINES INGRESSAM

ORATIO

ANTONII DE MALAGONNELLIS

NUNC

DE AMADORIS

Sub perſona Legatorum Reipublicæ Sancti Marini.

NEAPOLI;
Apud Michaelem Monacum 1688.

Superiorum Licentia.

AD
CHRISTINAM,
FLAMINIAE FINES INGRESSAM.
ORATIO

Antonii de Malagonnellis, nunc de Amadoris, ſub perſona Legatorum Reipublicæ Sancti Marini.

MAjeſtatis tuæ Numen, Regina, toti nuper formidatum Europæ, nunc Italiæ triũphis, & venerationi noſtræ divinitus admotum, Marinenſiũ Populus, per nos ante Te procumbentes, gratulatur. Et niſi dedigneris ruralem Vrbem veſtigiis tuis conſecrare, felices penatum anguſtias, & auream pauperis ſeculi Regiam offe-

offerimus; ſimulque fortunas noſtras, vitam, & cariorem vita libertatem, Imperio tuo ſummittimus: cui & Bruti gloriose procumberent, & ſua ruerent Catones in vulnera, niſi ſervirent. Deinde gratias agimus, quod inter tot certantia legationum vota, in eã quoque Rempublicam, quæ ſi cæteris conferatur, vel minima eſt, vel nulla, Regiæ tamen dignitatis faſtigium, tàm humane inclinaſti, ut nemo id unquam ante Te, nemo poſt Te glorioſius extulerit. Cujus beneficii magnitudinem, nobis animo reputantibus, obortæ gaudio lacrymæ officium gratæ vocis uſurpant.

Nimium ſane fuerat Sacrarii tui liminibus provolutos, per viliora aulæ mancipia, velut in pretium bene actæ legationis, allevari: Nec erat quod animis noſtris altiori ſpe blandiremur, vulgi ſalibus ad jocum traducti: Riſus cauſæ pauper, & rudis cultus, attritæ laboribus manus, & ad venuſtatem aulæ parum compta geſtatio. Fuere qui palam greges, & aratra objectarẽt; neque Te ex dignitate facturam, ſi tot inter legationum ſeria eam quoque Rempublicã excepiſſes, quæ vel in tota Orbis Terrarũ imagine, nec invenitur, nec quæritur.

Ad quæ rubore ſuffuſi verebamur oculos tollere, & inconſultæ legationis audaciam incuſantes, torquebat eluſæ Patriæ irritum decus. Sed male nimis de te, diviniſque virtutibus tuis meruit, qui profuſæ bonitatis Cæleſtem indolem humanæ ſuperbiæ limitibus putavit includi. Vereantur modeſtiæ tuæ cenſuram, qui parvis initiis ad culmen aliquod adſcitæ Majeſtatis, fortunæ ludo, emerſere: rari in publico, adiri difficiles, tanquam homines videri indignentur, & jam Divina præſumant. Tu Regnum natalibus merita, & facinorum gloria Principum vulgo exempta, privatæ fortunæ Majeſtatem immiſces; vota mortalium è proximo accipis, nec aliud metuendum Tibi, quam ne intelligamus, potuiſſe Te Imperio abdicari, non imperare non potuiſſe.

Obverſaris omnium oculis, omnium animis, ubique regnas, ubique coleris, & ut ſidus mundo contrarium iter intendens, vos Auguſti Principes, clementiæ gradibus, & moderationis gloria humanam ſupra ſortem aſcẽditis: Omnes mihi Reges, & Vniuerſam Iuris humani Majeſtatem intueri videor, cum Te, Regina, intueor; in qua omnium adeo maxi-

mo-

morum Ducum, Regumque cumulata virtus refulget, ut fatorum invidiæ imputandum, ſi Terrarum Orbis Imperio genita, Arctoæ plagæ confinio termineris. Sed tanta tibi in omnes manſuetudo, tanta indulgentiæ laus, ut, & ipſa beneficiis provocata Numina genium tuũ adorent. Nam poſt pacatam Europam, datamque hoſtibus, vel invitis pacem, avito etiam ſolio deſcendiſti, ut Regnorum contemptu fortunam tuam abſolveres, & inaudita magnanimitate fatorum pudori conſuleres.

Plura de te volentem, Regina, avertit ab inſtituto munere Cæleſtis verecundia tua, cogitque caritas natalis Soli, repentina, & minime præparata oratione vulgi ludibriis occurrere: Non quod potuiſſe nos lædi arbitremur inſanientis turbæ conviciis, quibus ſacer nec Rutilius fuit, nec Cato. Timor eſt, ne tam humilis, & indecora de nobis opinio, ſpem hujus legationis eludat; & impatiens deſiderio tui Reſpublica hoſpitii gloria, & peregrini Numinis aſpectu fraudetur. Dabis ergo veniam, Regina, ſi in propulſandis obtrectantium vocibus aurium tuarum clementiam læſerim; & amori in Te noſtro velim impu-

tes, ſi cogimur in laudes noſtras inſanire.

Invidioſum quidem, & frequens Regnorum incendiis, aut aliqua ſiderum cognatione Vrbium origines illuſtrare. Nos, & ſi minime laborandum ſit, ut Reipublicæ primordia, ac decus intemeratæ libertatis Cælo, & Numinibus imputemus, hoc uno tamen omnium ſupra gloriam aſſurgimus, quod fortiſſimos in Te Gothorum Reges velut conditores agnoſcimus, & veneramur. Ii namque toto Septentrione innixi, cum ſæpe devictis Alpibus, ſeſe Italiæ ſuperfuderint, & Vrbes omnes, ipſamque Reginam Vrbium ferro, flammiſque corruperint, innocentiæ tamen noſtræ, aut gloriæ ſuæ pepercere.

Et ne credamur communem Italiæ cladem ſecuris lacrymis defleuiſſe, quia viles, aut latebris ſyluarum obſiti; Mons aſſurgit omniũ, qui Flaminiam exaſperant, æditiſſimus; verticem hujus nobilitat arx vetuſtiſſima, quæ omnium late finitimarum gentium viſus amabili terrore fatigat. Nam perpetuis voraginum munita periculis, velut in invidiã ſervientis Italiæ immiſſum pene Cælo ſupercilium libertatis oſtentat. A fronte Adriaticum æſtuat ma-

re: inferiora laterum ambiunt læti, cultique colles, qui pari ſpatio per amænas umbras, & opaca nemorum, in fertiles campos, & florida prata deſinentes, Tempe altera intrantibus aperiunt. Supra clementiam aeris augent loci gratiam ſalubres fontium venæ, perennes riui, concentus avium, & paſtoralibus tibiis perſonæ valles. Non frugum, non paſcuorum alibi felicior ubertas: laxata meſſibus horrea: greges innumeri: nitentia armenta: varia, & multiplex venatio. Ad hæc miri olearum proventus, lactis præcipuum decus, notiſſima vinetis gloria; tanta denique alvearium frequentia, ut, & ingeſta rupibus mella naturæ ſterilitatem emendent.

Hæ ruris opes, hi collium luxus, non Tarento Pyrrhum, non Capua Annibalem avertiſſent? Crediderim Reges tuos loci religione tactos abſtinuiſſe ætatis illius reliquiis, in qua homines auri, Regniique cupidine intactos, a Numinum vita mortalitas ſola diſtinxerat. Videre nimirum Rempublicam non Ephoris, aut Lycurgo innixam, non innumeris Quiritum ſanctionibus laborantem; ſed iis naturæ legibus fultam, quibus recentis Mundi incolas

las in ſocietatem mutuæ charitatis ſacer amor illexit; cum ibi homines non coercitione, aut præmiis; ſed ſponte juſti gloriam innocentiæ cuſtodirent. Faſces, purpura, currus, externæ vocabula luxuriẹ; nam per annuas imperij vices inemptis comitiis adepti Rempublicam, non turba procerum, non ſupercilio fortunæ; ſed morum ſanctitate, & comitatu virtutum eminebant. Non gemmæ, non opes in pretio, non ea omnia, in quæ votivus hominum furor conſentit; Satis divites, quibus annona frugalitatis conſuleret, & intra parvuli ruris anguſtias æquitas animi Regna faceret, tuti adverſus fortunam, & nulla votorum cura felices.

Nec eſt, quod nobis invida latret malignitas, & illibatæ poſteritatis laudem detrectet. Et quando Vrbes nocentior delatorum peſtis inſedit? Obrepant ii, quos velut candidatos honorum ſtoicæ ſeveritatis perſonata modeſtia felicius commendat. Videbunt laborioſam Vrbem, frugalem Populum, Curiam innocentem; & in anguſta libertatis arce plures Reges. Quicquid in domibus, quicquid in agris habemus, quicquid Civitas ſuum vocat,

 pa-

parati ſumus egerere. Fruſtra quærent vectigales Prouinciarum lacrymas, fruſtra ſpolia Numinum, prædaſque Templorum. Spectabunt agreſtia poma, concretum lac, pecudum vellera, ſupellectilem incurioſam, nil denique poſſeſſore pretioſius. Poſſumus, & magno Druſi animo conſcientiæ vocem emittere: Domos noſtras aliena curioſitas intret, & arcanos mores nulla Penatum tutela cuſtodiat. Non avaras fœneratorum tabulas deprehendent, non infames Tigellini nundinas, aut lupercalium laſciviam. Stupebunt liberorum innocentiam cultu Numinum, iiſque virtutibus enutriri, quibus creſcentem Graccorum indolem Cornelia mater excoluit. Mirabuntur cuſtodita pudore conjugia, pulchritudinem caſtitati ſimillimam, & quod raro contigit, honeſtam paupertatem. Non matronas formæ cura, aut externi cultus recentior gratia ſollicitat, non Virgines molli cantu, nec laſciva chorearum vertigine puellares annos inceſtant; ſed inter lanas, ac penſa, de pudicitiæ principatu, iudice modeſtia, contendunt.

Odimus ſane illos, & ultima execratione damnamus, qui curioſo in dies otio domos pu-

publicas, privataſque ſcrutantur, & civilis diſciplinæ præcepta jactantes, Principum aulas inani dicacitate fatigant; Genia Regum expendunt, fata Populorum diſponunt, conſilia miſcent, arcana produnt, odiis inſurgunt. Sic Magiſtratus, & legationes, quas virtutibus nequeunt, vel quia velocius putant, ſceleribus emercantur. Nos ad aliena incurioſi noſtra tantum reſpicimus. Feres tamen, Regina, ingenuum hominem liberius aliqua dicentem. Nunquam in Vrbes divitum ad ſuſtinendas paupertatis impenſas agrorum opes detulimus; quin exhorruerit animus audiſſe tot cędes, furta, venena, libidines, circumventas miſerorum fortvnas, violata fidei pignora, empta judicia, venales Curias. Vidimus literarum alumnos, ſapientię antiſtites, pudet eloqui, Virtutem ipſam vidimus, per futuras laceræ veſtis effulgentem, ante Principum limina precarium ſpiritum ducere; cum interea, qui pænalia vincula, ipſaſque propemodum ſecures fœditate criminum violarent, opibus, gratia, magiſtratibus florent; & ne quid ſeculi derogetur infamiæ, fortaſſe titulis, & ſtatuarum honore poſteritati monſtrabuntur.

Da veniam Patrię rupis incola ſimplicitas; ſemper gregibus, & aratro damnaberis. Exue candidos mores, habe venalem fidem, venalem ſpiritum, venalem Deum; & cum in tanta vitiorum copia, in tam ingenioſo peccantium luxu ſit quędam velut ambitio, ac ſcelerum dignitas; nec niſi adhuc ignota, & inſignia crimina virtutis nomine illuſtrentur: aude aliquid, quo nec turpius antiqua nouerint ſecula, nec futura ętas, quamvis corruptior, inveniat. Tunc repentinis opibus, & Senatu quodam dignitatum florebis: mille tibi nemora armentis mugient; & horreis tuis Italię annona pendebit.

Iam pudorem omnem, ac metum vicit delinquentium numerus, & communis vitiorum labes ſeculum nuncupatur: Amiſere authoritatem leges, dignitatem Senatus, Numina Majeſtatem.

Et quando iuſtius tonabit Cęlum, & per vltricia decidens fulmina nocentes terras abſumet? Curant profectò, Regina, magnitudinem tuam Numina, quæ tibi ſupra cęteras laudes præſtitere, vt in honorem virtutum ſcelera ipſa diſſimulent, & perditum flagitiis ſeculum ſanctiſſimis moribus tuis abſoluant.

Sen-

Sentio quam acri, nec incongruo fortaſſe ſtylo eos præcipue diſtrinxerim, qui alienis ſaginati fortunis, paupertatem noſtram joculari procacitate laceſſunt. Lenius tamen agam aduerſus ignaros, quam ſæpe virtutum ſeculis Romani faſces laureato vomeri procubuerint; dum Curij, & Fabricii, aliique Conſulares agricolę, ſuſpenſo raſtris paludamento, eadem cura ſegetes,qua bella tractabant. Surgebat in meſſem gloriæ triumphali manu ſubacta tellus, nec tam laborum præmia, quam victori gentium villico tributa pendebat. Quare, & ſi minime apud nos deſint qui natalium claritudine,& egregiis diſciplinis Rempublicam illuminent; ſique tanti ducerent Patriæ libertatis innocentiam deſerere, vt ſordidæ ſeruituti, & aularum ſimultatibus celſitudinem animi demittant;nę illi Principum animis certa conſilia, & illibatam fidem deferrent,Regum mentem,& oracula loquerentur, & in imperia Populorum conſurgerent; Tamen cum in commune nobis aratra, gregesque exprobrentur, omnes vltro fatemur crimen colonis dictatoribus,ac trabeato ſępe paſtore glorioſum. Videor laſciuienti Vrbium otio facturus inui-

diam, ſi ruſticę artis exequi ſtudia, & labores voluerim, quibus ad futuram militaris diſciplinæ patientiam durata iuuentus, ſtatim ſi bella poſcant, in manipulos legionum armata, ſulco non fabuloſo conſurgit. Hæc extruit aggeres, mœnia ſubruit, vallum tutatur: huius humeris Regum ſollicitudines, fata Populorum nituntur. Hæc eſt quę fregit Alpes, clauſit maria, & vtrumque Solem peruagata victoriis, Arctoas niues Libiæ arenis triumphali ligone permiſcuit. Non Cæſar, aut Africæ deſtinatũ fulmen Scipio, non ingens gloria Regum Macedo; nec Tu pars magna bellorum Chriſtina Terrarum Orbem, vel adhuc pacata concuteres, ſi vrbanos tantum Populos, ſolamque nobilitatis luxuriam armaſſes. Nos Aſſiria Regna, nos ſceptra Medorum protulimus: hę callo obductę manus dedere Perſis Imperium, & ſudore noſtro Græcum diadema refulſit. Nos denique Romam impoſuimus mundo, quæ tam male triumphis noſtris vſa, vt ſatius ei fuerit paſtoriam Latij Majeſtatem agreſti integritate, & juſtitia bellorum tutari, quam importunis armis Orbem Terrarum laceſſere, vt vitiis domitarum gentium polluta, mores perderet, & Imperium.

Pa-

Pari fato cecidiſtis Ilium , Sparta, Athenæ, tuque ingens Italiæ terror Carthago. E tot magnarum Vrbium ruinis, & validiſſimarum gẽtium cladibus Venetos lubens exemerim. Sapientiſſimã Italiæ gentẽ, etſi Te vnam excipias, ſane dignam, quæ bellorum, Togæque gloria Terrarũ Orbem, aut regat, aut componat: cuius perennitatem Imperij non ſibi armorum felicitas vindicat, non Vrbs vallo tempeſtatum præcincta; ſed firmata periculis virtus, intemerata Ciuiũ fides, Religionis integritas, ſanctitas denique Curiæ, in qua pari gloria Cæſares imperant, & obediunt. Hæc delapſa ſideribus ancilia, & fatalia pignora Veſtalis flammę, quibus inuicta Reſpublica totius prope mundi viribus adeo ſuffecit, vt ſæpe viſa ſint Maria, Terrę, Numina velut in partibus militaſſe.

Non me tã longe materia blandiens euexit, ut ſtudio libertatis a Te Regina, diuertar. Credesne Marinenſium Rempublicam, ſi non Imperio, aut rerum geſtarum magnitudinẽ, certe morum diſciplina cuilibet alteri parem repentino ciuium motu potuiſſe terreri? Vt primum ſtupuere Alpes amicam Arcton, & vultus tui Numen Italiæ votis effulſit, deſerta ſtatim arua, gregibus imperata libertas, non lariũ amor,

C non

non charitas Patriæ, non ipſa denique Senatus authoritas valuit, quo minus laxati in lætitiam omnem Agricolæ ad conſpectum tui conuolarent. Quamquam, & quid vel in Senatu jam firmum, in quo ſapientiſſimi etiam Civium obſequio tui, & muneris hujus cupidine inſanirent. Tunc notus livor, ambitus, æmulatio: irrepſere falſi riſus, infida oſcula, fallaces blanditiæ; & ſcenam omnem aulicæ adorationis implevimus. Crederes alium Populum, alium Senatum. Erant qui pretio ſuffragia tentarent, & ipſas quoque fœminas muneribus exambirẽt. Iam ſuſpectæ virtutes, & merita amicorum inuiſa: Non alias unquam urbes blandior inclementia fatorum concuſſit, dum quisque in Patriam excuſatus, nec ſine laude peccaret. Viſum tandem e Republica ſurgentem ſeditionem vrna comprimi: data certatim nomina; ſed ut plerumque evenit, deerrante fortuna ad minus idoneos ſortiti ſumus, qui felici parum ingenio, & mediocri literarum tinctura cenſemur.

Vtinam dediſſet urna, quorum ingenia Romanis ſtudiis, & inſolenti Græciæ opponimus: nil ſane quicquam, tanto muneri defuiſſet, & Civium meorum facundiam inuiti etiam laudarent, qui me fortaſſe, ut incomptum, & agre-

ſtem

ſtem inſimulant. Qua nunc arte, quo cultu origines tuas, & avita bellorum decora felix eloquentia revolveret? Quanta annalium fide per altos urbium cineres,per cumulata exercituum funera, per tot Sceptrorum ſtrues,& congeſta totius prope mundi ſpolia triumphales Guſtaui lauros venerabunda contingeret? Deinde, ut verecundiæ tuæ, vel damno veritatis indulgeret, innumera laudum argumenta prætervolans obiectaſſet tibi florentis ævi Virginem,nec tam armorum luce, quam circumfuſa Majeſtate radiantem, per obrutos glacie campos, per ſolidata gelu flumina anteire legionũ ſigna, fugare acies, aperire urbes, ac undique Danis faſcibus, & Cæſarum Aquilis inſultare. Tunc,Regina, nimis invida virtuti fores, niſi Te libenter agnoſceres, & haberent merita tua hoc vno modo par pretium,ſi te ipſa laudares.

Non hæc, ut viribus ingenii ludam, & modeſtiſſimis auribus tuis blandiar; ſed ut ſcias, Rempublicam non adeo literarum expertem, ut minime poſſis in ea vim altiſſimæ mẽtis exercere,vel ſaltem otij lenire faſtidium. Durant adhuc, & vivaci ſenecta lucem ingeniis noſtris partiuntur,qui quondam Vrbinatis Mineruæ Sacrarium,& arctatam in eo Principum

munificentia Græciam omnem, Latiumque incoluere. Felices ætate veſtra patrii ſenes, quibus contigit ea in aula morum, ac literarum tyrocinia poſuiſſe, in qua non improbitas, aſſentatio, ſuperbia; ſed iuſtitia, pietas, ſapientia ſacro amicitiæ genio ſuffultæ, arbitria regnantium moderabantur. Vidiſtis in tutelam artiū, in auxilium virtutis obvios Principes, profuſas opes, egeſta æraria, quę portentoſis alibi cœnarum novitatibus, quęſitisque voluptatum irritamentis miſero adulantium riſu exhauriūtur. Vtinam Numina illa doloris noſtri terris adhuc fatorum invidia ſervaſſet; haberes, Regina, qui morum ſanctitate, & ſplendida penatum innocentia dignationem advenæ majeſtatis meruiſſent; quique munificentiam tuam, ac regium in virtutes animum venerati, cæleſte munus agnoſcerent, & tuo vinci gauderent exemplo. Patriis itaque Sapientiæ Doctoribus utimur, nec in dedecus unquam Reipublicæ, & civium noſtrorum pudorem externa quæſivimus ingenia, quorum ſæpe nomini pretium facit ipſa longinquitas. Et neſcio an inter ſtudiorum amænitates ſeverior alibi diſciplinarum cultus eniteat. Non ignota nomina Democritus, Thales, Anaxagoras, & ſi qui alii per nugamenta
ſom

ſomniantis Philoſophiæ audacius deliravere?

Quæ mortalium temeritas? quis furor? Naturæ Majeſtatem intrare, ortus rerum, progreſſus, converſiones inquirere, extra mundum per inania deferri, & ſuam interim naturam negligere: prudentiam, fortitudinem, juſtitiam, aliaque animi bona ignorare. Quanto ſatius nos ipſos intra nos quærere, tumultus affectuum ratione compeſcere, munire pectus adverſus fortuita, nullo metu, ſpe nulla torqueri. Vtar, Regina, magnis exemplis, & tuis; quæ calcatis fortunæ ſceptris, vaſtiſſima mentis Imperia Sapientiæ fręno coerces, & Principum omnium gloriam ſupergreſſa; intactum cupiditatibus, invictum terrore animum ſupra neceſſitates erigis, ſupra fatum ponis.

Rides, Regina, montanum hominem tam inepte eruditum. Quid cum audieris agricolas, cæleſtem curam imperitiæ miſcentes, aſtrorum mores expendere? Non ut anilibus fabulis facilitati Potentum illudant, & ſidera in pretium trahant: ſed ut ſerenos dies, tempeſtatesque prænoſcant; vt certiori fœnore ſpargant ſegetes, pomaria conſerant, vites cuſtodiant. Miraberis humilioris fati paſtores aperire ſinum germinantis naturæ, fruticum, herbarumque

vi-

vires oſtendere, ſimulque hominum incuriam damnare, nimis erga Dei munus ingratam; dum obviis fruſtra remediis, & calcatis ſæpe miraculis, vel ipſa naturæ horridior facies efflorcat: cujus beneficio ferales medentium ſectas effugimus; qui ut noſtris ſæpe malis proficiant, tam varijs, quæſitisque cruciatuum experimentis, ordinem ſæuiſſimę curationis extendunt, ut in miſerrima comparatione languentium felices illi, quos aut negligentia cuſtodit, aut dubiæ artis ſedula crudelitas velocius conſumit.

Non provocata exercemus odia, nec alienā invidi felicitatem moramur; ſed fuge, Regina, avaras terras, fuge littora, tempeſtatibus crudeliora. Quid enim, vel in principe gentium Vrbe, tam magnificum, & ingens, quo non, & agreſte oppidum, Te accedente ſuperbiat? Vis æquatam nubibus tectorum inſaniam? Vis portentoſas artificum curas, & mutatos in luxuriam Vrbis exciſarum Alpium terrores? Sẽtiat Numen pauperis loci Genius: Laxabuntur in theatra ſylvæ, ſuccedent mapalibus templa, & rupes in Capitolia conſurgent: Non Ilium, non fabricatæ fabulis Thebæ velocius ſteterint. Digna quidem Roma, quæ Tibi ſeculis

ela-

elaborata miracula oſtentet:ſed non Tu minus digna,quæ feciſſe monſtreris.

Crede matribus, crede liberis oppletos colles,crede rupibus hærentem Senatum,& ſylvarum faſtigia pendulo paſtore nutantia. Tota in oculis, tota in votis Reſpublica,nec tam reditus noſtros, quam quid renunciaturi ſimus, expectat.Et ut facile amantium deſideriis credula ſpes eblanditur, exornauimus pauperem curiam,& inops undique larium ſupellex officioſam urbis vanitatem oſtentat. Signa Collegiorum protulimus, & eductis atrio majorum ceris, in partem gaudii, reſciſſa velut orbitate, mortuorum imagines evocavimus.Non lætiori pompa, aut ſincero magis cultu advectum Phrygia Numen Romana Majeſtas excepit. Sparſæ myrto, ſparſæ geniſtis viæ, & caſuris odoratum in imbrem liliis, roſisque oppleti Virginum ſinus, cumulata denique caniſtra floribus,qui nomine Regum inſcripti, tanquã adventui tuo proluſerint, ſponte noſtris naſcuntur in terris. Colles inde urbanos cultus agreſtium ſtudio vincentes. Curvatæ in arcus lauri, detonſæ in ſtatuas buxi: hinc antra, & arundinei lares fronde nova, & ſerpente in titulos hedera coronantur: ad pudicas illinc

amo-

amorum fabulas decreſcunt in ſcenam ſylvæ: quin etiam longis ordinibus porrectæ vites vario nexu, & percurrente cannas corymbo, militarem in modum, nec ſine quadam venuſtate efferantur. Adde currus, trophæa, aliaque bellorum ſimulacra, per quæ miris arborum flexibus paſtorale luſit ingenium. Graviori denique Senatus cura, indicti feriarum dies, inſtituta certamina, decretumq; Tibi genus omne coronamẽti, quod Tu pacis artibus, & gloria bellorum meruiſti: Et niſi ſanior vetaret Religio, jam aras noſtras, & Numina augeres.

Non ergo tam male de Te meruimus, ut fruſtra rogeris. Parvam urbem, & humiles domos, magna hoſpes dignare. Fac locum, quem omnis poſteritas viſat, & mundus advena procumbens adoret. Sed ſi, quod refugit animus, invides nobis hanc gloriam, & paupertatis opes dedignaris, time ſaltem, Rempublicam contemptum ſui apud Superos redempturam. Pœnas dabis, Regina, quas nũquam læſi amoris excogitavit ingenium. Deprecabimur ſemper Numina, vt omnes Tibi Terras, omnia Maria, vel renuenti ſubſternant; addantque legem, ingratam Tibi, gentibus ſalutarem. Cuncta diu regas Imperia, nulla dones.

Petri Andreae Forzonij Accolti
ex dono Authoris.

Antonij Francisci Marmi Equitis
S. Stephani ex dono Forzonij
Accolti

1042 . 14

Digitized by Google